

Döds-Gång

03331

för

Förre Artilleristen Johan Eric Lundblad

vid

Des halshuggning den 15 Mars 1828;

jemte

En korrt af honom sjelf meddelad underrättelse om sitt brott och sina öfriga lefnadsöden.

Mu världen från mig väle!
Lik röfvarn ber jag Dig i
Att se erre i ditt rike
Tänk ock i nåd på mig.
Dig ware pris!
Jag hörr Dig Jesu! svara:
Saf tröst! du shall ock vara
Med mig i Paradis.

Gvensa Psalmb. N:o 466, v. 8.

Stockholm,

Etmens och Granbergs Erpeteri, 1828.
Hörnet af Stortorget och Kötetinsen.

Den wedergående rättvisans obewekliga
arm höjes ånyo öfwer en ångerfull brotts-
lings hufwud, för att genom dennes straff för-
sona ett begånget dråp. Två tredjedelar af
ett år är knappt förslutna sedan Enkan Wal-
tin, född Wanselius måste på samma afrätts-
plats med sin död försona ett oskyldigt barns
förspilda lif, och redan skall stupstocken åter
tillredas för en ny brottslings hufwud. En
allsmäktig försyn har nefat menniskan för-
mågan att skåda i framtiden och förutse sina
öden, och det är saknaden af denna förmåga
som i sin tillämpning förforsakar både våra
dygder och våra laster; ty ju mera menni-
skan i övisheten om sina öden genomtränges
af den stora sanning, att dessa senare är
hennes egna händers werk, och att hvad hon
sår, det skall hon också uppståra, destomera skall.
Hon beslita sig om, att under det af religio-
nens sanningar upplysta förståndets ledning
hejda strömmen af sina passioner och begagna
dessa för att ge lif och fortgång åt sin wan-
dring på dygdens stig. Men om menniskan
deremot tror på den falska läran om ett o-
undvikligt öde, och att det således icke är
hon som satt den skörd hon måste uppståra,

så shall hon ast mer och mer intagas af lik-
nighet för beskaffenheten af sina gerningar,
och i följd deraf djerft och tanklös framru-
sa på lastens breda vågar, hörwertigad, att
samma öden skola likaväl tilldelas henne,
antingen hon lefver dygdigt eller lastfullt.
Det är dessa falska, osaliga idror, som bragt
så många menniskor i fördervet, och om hvil-
kas skadlighet de ofta ej blifvit upplysta förr
än vid brödden af den afgrund, i hvilken de
störtar sina bekännare. Den brottsling, som
nu går en neslig död till möte, är ett lika-
så sannt som warnande exempel härpå.

Förre Artilleristen Johan Eric Lundblad
är född den 25 Maj 1790 i Enköping, der
hans far, som ågde aldeles lika namn med
sonen, var Tullvaktmästare. Efter en nä-
stan vårdslösad uppfostran blef han af fa-
dren i Augusti månad 1806, sånd hit till
Stockholm och insatt i Plåttagare-lära, i
hvilket handtwerk han arbetade till år 1812,
då han, såsom Förstärkningskarl anställdes
vid militären och i sådan egenskap bewistade
1813 och 1814 årens fälttag mot Norrige.
Återkomnen derifrån upptog han ånyo sitt
handtwerk och blef år 1815 Gesell i sitt lä-
da yrke; men år 1817 den 18 September rå-
kade han i oenighet med sin Mästare, och i
anledning deraf antog han samma dag wärf-
ning vid Svea Kongl. Artilleri-Regementes
första Bataljon och andra Kompani, der han
ordentligen utjente sin Kapitulationstid, och
sedan i Juni månad 1827 förträffedades, Gfa

ter erhållst affsed hoddé han på Kungsholmen i
 förra Underofficeraren Anders Holmqwists hus
 och lefde af hwad han med arbete i sitt lär-
 da handiwerk kunde förtjene. Den 6 Augu-
 sti sistnämnde år var den dag, på hvilken
 Lundblad begick det svåra brottet, hvarföre
 han nu måste undergå döden. Han hade be-
 ständigt lefvat i godt förstånd med sin hus-
 vārd, och till och med morgonen samma dag
 trakterat honom på ett näringssättle med en
 sup bränvin och ett glas dricka; men om af-
 stonen tråffade han i förstugan sin husvārd,
 som då var något uppeldad af starka dry-
 ker, och blef af denne, efter fdregången ord-
 werling om någon småsak, sågen fdr drat
 och sänderifven i ansiktet. Detta oaktadt
 undvek Lundblad ytterligare handgemanag med
 sin husvārd, gick undan för honom, och be-
 gaf sig ut på gården, der han ställde sig att
 sönderhugga några wedtråd åt sig att begag-
 na vid handiwerket; men Holmqwist, eller hus-
 vārden, gick efter honom och, genom fram-
 ställetet af några sårande beskyllningar, upp-
 retade Lundblad till den grad, att denne i
 högsta wredesmod gaf Holmqwist i bukvudet
 nära hinnlingen med yrhammaren ett dräpstag,
 hvaraf denne inom några timmar åstod. Ger-
 ningsmannen, som genast erkände sitt brott,
 flydde ej, utan låt forrt derefter arrestera sig,
 och efter werkstäld ransökning och dom, gav
 han nu wäl beredd och nsjd med sitt bde-
 boden till möte. Gud ware hans själ nådig!

Lundblad har ej varit gift; men han war förlofwad och skulle gifta sig med Fabriks-arbeterstan Christina Elisabeth von Dorff, med hvilken han förut afslat twenne flickebarn. Af dessa lefwa blott den ena, nemlig gen Johanna Gustava, som är på 7:de året. Genom fadrens försorg under fångelsetiden hafwa äkta hustrus och barns rättigheter blifvit tillagda bemälte Fabriks-arbetersta och dess Dotter, ehuru äktenskapets fullbordan med wigsel ej tillåtits.

D d h S - S å n g.

(Sjunges som Psalmen N:o 477.)

1.

Från lifwets bittra dagar
Jag döden går emot;
För brott mot statens lagar
Jag lifwet ger i hot;
Men Gud, som ser mitt hjerta
Och mina känslors swall,
Hed ock den djupa smärtan
Som följde på mitt fall.

2.

Jag mål ej uppsåt ågde;
Att något dråp begå;
Men wreden öfvervägde
Min wiljas fasthet då;

Jag obetänksamt höjde
 En farligt väpnad hand,
 Och brottet icke dröjde
 Att tända qwalets brand.

3.

Med djup, obotlig plåga
 Mig lifvet qväler hår,
 Och brottets heta låga
 Mitt hjerta sländigt tår;
 Blott ångrens bittra tårar
 Mig någon lättnad ge,
 Då hoppets irrbloß därar
 Mig arme syndare.

4.

Jag fåfängt skulle wilja
 Ån njuta få mitt lif,
 Jag kan ej från mig skilja
 Mitt qwal med tidsfördrif;
 Jag skulle längsamt tråna,
 Och tusen gånger dö;
 Och häret tidigt gråna
 Och själen blifwa slob.

5.

Nej döden är min winning
 Mitt enda såkra hopp;
 Med lugn och god besinning
 Mitt lif jag offerar upp,

Att en försning blifwa,
Som släcker qwalets brand;
Och kan mig sällhet gifwa
Uti ett bättre land.

6.

För forsats fot jag bignar
Att söka Jesu nåd,
Jag lyder och välsignar
Hans kärleksfulla råd;
De fridens balsam gjuta
Uti mitt hjertas sår,
Och qwalets plågor sluta
Då jag till döden går.

7.

I bönen har jag funnit
En långe saknad tröst,
Som friden återwunnit
Uti ett qwalfullt bröst;
I nådens armar hvilar
Den tröttta själens hopp;
Och snart hon löshad ilar
Glad till sitt ursprung opp.

8.

O Gud! som hjertat skådar,
Och hwad jag tänker wet,
Och räknar lifwets trådar
Från tidens ewighet,

28.

Styrk mig, jag Dig nu beder,
 Uti min sista stund;
 Låt målet, dit den leder
 Bli saker sällhetsgrund.

9.

O Jesu, Dig förbarma,
 Nu döden nalkas mig;
 Hjelp Du ditt barn det arma,
 Som endast flyr till Dig!
 Låt nädens morgon randas,
 Wid bilans tunga fall,
 Att jag får sällhet andas
 Med himlens englar all.

10.

Farewäl jag alltså bjuder
 Åt denna usla werld;
 En ljuf musik nu ljunder
 Och kassar mig till färd;
 Jag går att ändtligt smaka
 En efterlängtad fred;
 Far wäl nu Barn och maka!
 O Jesu Du mig led!

B 3012 / 44

JESU JAPANISKA
SAMLING